Ч. 183. Середа 31 (18) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парлямент і сойми. — Справа каналів. — З'їзд дипльоматів. — Голоси праси про „оруде боже“. — Чорногора королівством. — Анексия Кореї довершеним фактом.

„D. Nat. Korr.“ довідує ся з добре поінформованого жерела, що в порядку скликаня парляменту, соймів і делеґаций не настане ніяка зміна. Отже парлямент збере ся в першій половині падолиста. Нового вибору делеґаций сего року не буде. Скликанє ческого сойму наступить лиш тоді, коли конференциї, які перед скликанєм мають зібрати ся, запоручать здібність сойму до роботи.

Буковиньский сойм як доносить „Czern. Ztg.“ — не буде у вересни сего року скликаний, лиш у відповіднім часі без скликуваня на кінцеву сесию буде розвязаний, а то длятого, що з новою ординациєю виборчою увійшов в житє новий реґулямін соймовий, котрий до правосильности ухвал вимагає присутности 32 послів, підчас коли дотеперішний сойм має всего лиш 31 членів.

В справі будови каналів помістив „Fremdenblatt“ слідуючий комунікат: Послідну конференцию президента міністрів з президиєю Кола польского коментувала одна часть праси в той спосіб, мов би то правительство в справі каналовій заводило односторонну угоду з парляментарними репрезентантами Галичини. Як з міродайної сторони довідуємо ся, таке коментованє єсть зовсім не відповідне. Що розбиранє сеї справи слідувало насамперед з Колом польским, се річ природна, бо польска репрезентация дала почин до того. Розуміє ся однак само собою, що перед остаточним порішенєм тої справи правительство порозуміє ся, подібно як з репрезентантами Галичини, також і з репрезентантами инших країв коронних.

Міністер справ заграничних ґр. Еренталь був в неділю по полудни у Цісаря на авдиєнциї, котра тревала три чверти години і представив Монарсї біжучі справи. По полудни взяв ґр. Еренталь разом з шефом секциї міністерства справ заграничних Міллером і з радником леґацийним Сапарім участь в цісарскім родиннім обіді. Нині рано виїхав ґр. Еренталь в супроводі Сапарія до Зальцбурґа на з'їзд з італїяньским міністром справ заграничних Сан Джуліяно. Завтра, в середу, поїдуть оба міністри до Ішлю, куди поїде також і австро-угорский амбасадор Мерей та італїяньский амбасадор Аварна. Побут міністрів в Ішлю потреває до пятниці.

Віденьска праса повитала приїзд міністра Сан Джуліяно дуже сердечно і приписує сему з'їздови міністрів велике значінє. Хоч союз Австро-Угорщини з Італїєю — так доказує віденьска праса — єсть що до свого змісту так установлений, що не може бути змінений, то однак Сан Джуліяно єсть так визначною личностию, що надає союзови, способом єго пониманя своє особисте пятно. Італїяньский міністер набере із своєї гостини пересьвідченя, що австро-угорска держава єсть не лиш приклонником союза з Італїєю, але що в тій державі новий напрям італїяньскої заграничної політики знаходить як найбільшу симпатию.

Подібно відзиває ся о тім з'їзді і „Popolo Romano“. Тридержавний союз — каже згадана ґазета — не потребує міністерских з'їздів для свого укріпленя. Мимо того гостина Сан Джуліяна не тратить своєї важности, бо відповідає традициї обох держав. На щастє нема межи обома державами ніякої такої ситуациї, котра би вимагала пояснень; однак виміна гадок

5)

Халупникова Мая.

(З фіньского — Петарія Пейверінти).

(Конець).

Мая стояла лише хвильку перед сценою, що роздирала її серце. Она скоро стямила ся, побігла до хати і небавком вибігла в супроводі инших женщин, що не знали доси, що стало ся. Прибігла на берег з линвою в руках і привязала до одного єї кінця камінь.

— Уступи ся на хвилю з дверий, Палле! — крикнула до хлопця — я кину тобі линву. Злови конець, обвяжи ся линвою довкола а ми витягнемо тебе на берег!

— Мамо, мамо, я не вмію! — лебедів хлопчина з млина.

— Боже! Дитина не вміє навіть сильки зробити — кликнула мати і побігла знов до хати, звідки винесла великий зелїзний гак.

Тимчасом ледове поле все ще стояло на місци, хотяй кождої хвилї готове було зірвати ся. Здавало ся, що сама природа йшла людям на руку; млин стояв дальше серед напираючих филь і хлопець заводив дальше на порозі, дожидаючи ратунку.

Не гаячи хвильки, Мая привязала гак до линви і кликнула:

— Лови гак сильно, як кину тобі крізь двері! Встроми єго до діри млиньского каменя і сядь на него, щоби не вирвав ся, а я прийду до тебе!

Рівночасно замахнула линвою і кинула до дверий. Однак хибила і гак упав у воду. Скоро витягнула линву назад, кинула другий раз з цілої сили і — слава Богу! Гак полетів крізь двері, а хлопець зловив єго і встромивши в млиньский камінь, усів на него, як казала мати.

— Що ти хочеш зробити? — спитав хозяїн неспокійно.

— Уратувати дитину!

— Та як?

— Ви держіть линву на березї сильно, а я держачись єї, дібю ся до млина. Потім обвяжу линвою хлопця а ви тягніть єго до берега.

— Але як ти сама видобудеш ся з млина?

— Що питаєте о мене, коби дитину уратувати! Я також привяжу ся до линви а ви витягнете мене на берег, як буде ще час.

— Ради Бога, не роби того! — кричав старий. — Наражаєш ся на смерть!

— Ви утопите ся! — кричали женщини і діти на березї.

— Моя дитино, моя бідна дитино! — лементїла Мая. — Держіть линву сильно!

— Лїд вже тріскає! Не йди! — просив старий.

— Моя дитино!

З тими словами Мая, не зважаючи на перестороги, скочила як стояла в розбурхану воду і пішла здовж линви наперед. Скоро дістала ся до млина і забуваючи на грозячу небезпеку та велике значінє кождої хвилї, притиснула тремтячу дитину до грудий та поцілувала єї в щоки. Се був поцілуй, який дає найчистїйша і найщирша любов на сьвіті, поцілуй матери.

Але в тій хвили ледове поле затріщало під напором водних мас. Ріка побідила свого завзятого, твердого противника, що став скоро наперед втікати, між тим коли вода пустила ся за ним в погоню.

А млин все ще стояв, хоч в єго дверех находила ся вже инша людина. Дитину витягнено при помочи линви вже на другий бік, а на єї місци стояла мати. В грудех товкло ся їй серце з радости, яка не позваляла їй бачити власного положеня. Такий спокій і таку радість в хвили найбільшої небезпеки може відчувати лише серце матери.

— Слава Богу, моя дитина уратована! — прогомонів голос матери серед зростаючого шуму водоспаду, коли побачила, що єї дитина уратована.

Перші кусники леду летїли вже з шумом і гуком в низ водоспаду, раз-враз ударяючи о стіни млина. Головна маса ледової греблї ще сюди не дійшла.

Мая хотїла власне притягнути до себе линву, коли в тій хвили ледова маса ударила на млин і зірвала єго з осний, так що женщина мусїла линву пустити.

Недалеко висше млина леди заперли ся на хвилю о вал, висипаний при будові млина, і якийсь час млин стояв ще на місци, а вода довкола него немов притихла.

Мая, бачучи неминучу смерть перед очима, використала сю хвилю. Скоренько вибила

о межинародних справах, які тепер суть на порядку дневнім, єсть вказана і пожиточна. Сердечне повитанє Сан Джуліяна віденьскою прасою єсть запорукою принятя, якого він зазнає на віденьскім дворі і у австро-угорского правительства; принятя того не забудемо і відвдячимо ся в данім случаю.

Про „орудиє боже заговорила також француска і англійска праса. „Gaulois" пише: Треба признати, що бесіда цісаря сьвідчить о его зухвальстві і відвазі. Виходять з того дві річи: раз, що Німеччина згори відкидає всяке предложене що до роззброєня, а відтак, що цісар переконаний о божій силі свого авторітету і сьвідомий своєї місиї, не богато дбає о парлямент і о волю пароду. Може має в тім і рацию.

Проголошенє Чорногори королівством відбуло ся слідуючим способом: В неділю о 6 год. рано зібрала ся скупштина на торжественне засіданє. Президент поставив внесенє на проголошенє князівства королівством; внесенє то підпер президент міністрів. Відтак пішла ціла скупштина до палати князя а віцепрезидент попросив князя, щоби він прихилив ся до бажаня скупштини. Князь в довшій промові заявив, що бажає веркути свому родови назад королівске достоіньство а то тим більше тішить его, що в бажаню скупштини видить відроджене сьвідомости о минувшости краю. Та торжественна хвиля наповняє его гордостию і радостию, єсть щастєм его пароду і его роду, що Чорногора під опікою Всемогучого і братної Росиї одержує місце серед культурних держав Европи. Князь приймає достоіньство короля, котре належить ся відродженій Чорногорі, після історичних праз і набутих заслуг. Всі держави будуть видіти побіч сербского королівства, над сербским Дунаєм, в сербскім королівстві над сербским морем запоруку культуральпого поступу і мира на тій границі межи сходом а заходом.

Королівску бесіду повитано грімкими окликами: „Живіо!" Наслідник престола Данило оповістив зібраним перед палатою товпам, що князь прибрав достоіньство короля а зібрані повитали ту вість грімкими оплесками і окликами. Скупштина докінчила відтак засіданє, на котрім відчитано указ о принятю королівского достоінства. О пів до 8 рано відбуло ся торжественне богослуженє, а відтак складано королеви Николаеви Першому желаня в палаті, звідки вийшов похід до нового правительственного будинку. Тут складали королеви гратуляциї скупштина і духовеньство. По відповіди короля похід вернув до палати.

Підчас ґалевого обіду на честь сербского наслідника престола король Николай висказав єму подяку за прибутє і зазначив, що король Петро дав тим самим доказ нерозлуки обох сербских королівств. Нема сили, котра би їх могла розірвати і Чорногора позістане на вічні часи найвірнійшою сестрицею Сербії.

Анексия Кореї єсть вже довершеним фактом. В Токіо оголошено дня 29 с. м. публично анексию Кореї. Нова кольонія буде називати ся Чо-Зен (Cho-Sen). З Вашінґтону доносять: Зміст договору о анексиї Кореї оголошено тут разом з дотичною заявою японьского правительства. Договір обнимає 8 артикулів. Перший артикул каже, що корейский цісар відетупає всі свої монарші права над цілою Кореєю на завсїгди і без застереженя японьскому цісареви. Арт. 8 каже, що договір входить в житє з днем оголошеня. В прочих артикулах говорить ся о адміністрациї Кореї і о поступованю з єї населенєм.

Новинки.

Львів, дня 30-го серпня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Кр. Рада шкільна іменувала заступниками учителів в середних школах між иншими: дра Й. Туряньского до Перемишля (I), Мар. Терлецкого до Перемишля (руска гім.); Ів. Мандюка до Перемишля (руска); Й. Екерга до Ярослава. Йос. Ситникевича, Фр. Кубеляса, Фр. Синорадского і Тому Попа до Коломиї (польска), Ант. Лісовского до Самбора, Ст. Теодорчука, Йосифа Касияна і Кар. Шумного до Стрия (головне заведенє), Каз. Вроньчика, Андр. Сковронка, Мар. Пшибильского до Стрия (філія), Ст. Ґравіньского до Станиславова (II), Стан. Рудницкого, Петра Шевчика, Сим. Змаржа, Мих. Янола, Ів. Вуйціка і Войт. Словіка до Тернополя (I), Альфр. Ґодбода, Ґер. Полю до Львова (I реаль.); Вяч. Нартовского і Ст. Юру до Березова, Григ. Кичуна до Бережан; Ів. Галущиньского і Володимира Кучера в Коломиї (руска), Тим. Шурака і Мик. Чайковского до Тернополя (руска), Ів. Контка до Бережан, Блаж. Гроблацкого і Петра Недояда до Сянока, Вол. Кисилевского до Теребовлі, Ів. Сендзіміра до Золочева, Ад. Греховича до Нового Санча і о. Йос. Палюха до Сокаля; — перенесла заст. учителів між иншими: Йос. Туна з Коломиї II до Львова I, Николая Щербанюка у Львові VI до філії IV, Мих. Капшія з Дембіци до Бережан, Мих. Шпаковского із Станиславова до Тернополя (руска), Ів. Гольдгаммера з Золочева до Бродів, Йос. Бавра з Сянока до Дрогобича і Ад. Гурского з Дрогобича до Теребовлї.

— **Концесию** на нову аптику надало ц. к. Намістництво правосильно магістрови фармациї Антонови Котлярчукови в Яблонові повіта печеніжиньского.

— **В справі приймапя телеґрам.** Дирекция почт і телеграфів звертає увагу загалу, що також сї уряди почтові, котрі не мають телеграфічних урядженъ, суть обовязані приймати телеграми. Можна їх також надавати в почтових складницях, а оплачені почтовими значками можна вкинути до листових скринок, до возів почт движимих на зелїзничих стациях або до рук післанців телеграфічних і сільских листоносів. Надаванє телеграмів на почтах, які не мають телеграфічних урядженъ, єсть передовсім годі для сторін користне, коли наступить перед відходом почти. Уряди почтові мають обовязок вести на надані телеграми евіденцию і відсилати як найскорше почтою до тої державної або зелїзничої стациї телеграфічної, з котрої відповідно до розкладу руху почт і відповідно до пори дня можуть они бути як найскорше відтелеграфовані.

— **„Віддай душу!"** Вчера вечером вертало ул. Зеленою з похорону 13 караванярів місного заведення похоронного, коли звідкись надійшов 30-лїтний муляр Франц Бапон і крикнув до них: Віддай душу! Тим дотепом обидили ся караванярі і один з них Ів. Зварич відповів на го здаєсь також не конче делїкатним дотепом. То так роз-

---

в звітрілій криші діру і видобула ся на вершок млина.

Трівога і жах зморозили людий, що стояли на березі і на все те дивили ся.

— Мамо, мамо! — кричали діти. — Господи Боже, бідна Мая! — зойкали старі родичі. — Наша добра хозяйка! — зітхали слуги.

Одинокою людиною, що зберегла в тій критичній хвили спокій, була Мая, що держучись криші млина, котрий сунув ся уже з водою наперед, все ще дякувала Богу за виратованє дитини.

Мужчини із села, що були в лісі при роботі, зміркували неспокійно, як сніг скоро топить ся а вода збираєть ся масами в низше положених місцях. Здогадуючись, що селови певно загрожує повінь, кинули сокири та пили і пустили ся чимскорше до своїх домівок.

Найбільше неспокійний був Яакко, бо послїдної ночи він мав дивний сон. Правда, в сни він не вірив, але якаєсь тяжка трівога давила его серце і не давала ему спокою. Він перший порадив иншим вертати сейчас до села.

Яакко прийшов до дому в хвили, як пливучий млин хитав ся ще легко на воді, бо ледова маса заперла ся на хвилинку о вистаючий вал. Колиж прибіг над сам берег, побачив страшне замішанє між переляканими людьми а свою жінку на криші млина, гнаного водою в пропасть.

Смертельна трівога заперла ему віддих і здавила серце.

— Має, Має! — став він кричати. — Як ти там дістала ся? Як тебе ратувати?

— Човна! — Але човна не було нїгде. В окрузї пів милї не мав нїхто човна, бо й на що кому човен коло водоспаду.

— Сплаву! — Надармо. Робити сплав не було коли, бо кождої хвили млин міг запасти ся. Леди перли его наперед з лоскотом.

— Моя Має, моя дорога жінко! — кричав Яакко в розпуці.

— Прощай, мій Яакко, добре, що тебе перед смертию бачу! — відозвала ся нещасна женщина. — Дякую тобі за твою любов, за твою доброту! Пильнуй дітий і виховуй в страсї божім! І вам, тесте і тещо, щиро дякую, що були для мене як рідні родичі. Не плачте, діти! Слухайте батька, любіть дідуня і бабуню, а будуть з вас люди. Ще раз прощай, Яакко, прощайте ви всі!

Послїдні слова ледви було вже чути, бо ціла гора накопиченого леду ударила із страшним ломотом на млин. Роздав ся сильний тріскіт і млин розлетїв ся від споду до самого вершка в румовище. „Будь здоров, Яакко!" чути було послїдні слова нещасної Маї і в тій же хвили она щезла серед води, в якій від криг, що бороли ся з розвалинами млина, шипіло несамовито.

За хвильку бачили, як вся та маса води, заваленої білими кригами леду, звалила ся з рокотом грому в низ водоспаду і розбрила ся серед виру, в якім клекотїло і булькотїло немов у величезнім кітлї. З жахом дивили ся на широкі круги брудної піни, серед котрої виринали деинде розвалини млина і гнали з водою дальше, але бідної Маї не було нїгде видко...

Розпука людий на березї не дасть ся описати. Яакко вже почав був валити стару купелеву будку, щоби зладити з неї сплав. Але послїдна сцена немов его підкосила. Він упав зімлїлий, між тим коли другі кричали, вимахували руками і бігали як божевільні, не могучи відорвати очий з водоспаду.

Так потратили голови, що не виділи зовсїм, що стало ся з Яакком. Аж за добру хвилю стара мати вказала на него рукою. Всї зрозуміли єї нїму бесіду. Обступили кругом нещастного і занїсши его до хати, поклали на ліжко. Довго намучили ся, заки привели его назад до житя, але він — зійшов з розуму. Удар був за сильний, щоби навіть такий сильний організм міг его перенести.

Він попав в довгу, тяжку недугу і не знав, що з ним діє ся. Спроваджено з далекого міста лїкаря і завдяки его заходам помочи недужий вкінци почав приходити до сили. Згодом став відзискувати також розум.

Сумний конець халупникової Маї викликав в цілім селї щирий жаль, бо всї єї любили, бідний чи богатий. За єї трупом навіть не шукали, бо серед такої маси води годі було щось вдіяти. Аж коли повінь уступила і води опали, мертве тіло нещасної сплило на верх низше водоспаду.

Похорон відбув ся найблизшої недїлі і ціла громада зібрала ся в церкві, щоби відвести покійну на вічний спочинок. Старенький парох виголосив таку теплу промову, що всї не могли від слїз здержати ся. Бо справді, чесна та праведна була тота халупникова Мая і кождий міг уважати єї за взорець в своїм житю. Нехай земля буде їй пером!

лютило Байона, що вдарив Змрича палицею по голові і розбив єму губу. Межи караванярами а Байоном і его товаришем Гилем прийшло тепер до завзятої бійки, котра викликала величезне збіговиско, а підчас котрої поломано 5 парасолів, розбито 5 лямпіонів і зломано булаву, з котрою караваняр в ролі дверника сидить в сінях дому, в котрім хтось помер. Остаточно поліция зробила порядок і замкнула до арешту обох мулярів.

Всячина

для науки і забави.

— **Перший доляр.** Гроші вже були мені вийшли, і я одним словом сказавши, стояв без сотика в Денвері в державі Кольорадо. Здавало ся, що я нікому не придатний до нічого. Я пробовав що лиш дало ся. Заходив і розпитував всюди; сходив собі ноги, що ледви вже міг ними рушати. Але всюди мені відповідали: Не можемо вас до нічого ужити.

Наконець зійшов ся я з властителем менажериї, що обїздив малі міста на заході північної Америки. Тому якраз треба було когось такого, що готов був „всего чіпати ся". Я був єму якраз на руку, бо мені з очий голод виглядав — я мусів, бо не знав иншої ради. Але що той нужденник мені предкладав, того вже й на Америку було за богато: Я мав дати ся зашити в шкіру тигра а відтак піти до живого льва в клітці. Єго правдивий тигр був згинув, а він мусів конче тигра показати, хоч би то й не знати кілько его коштувало. Той брехун наговорив мені, що его лев вже старий, не лапшивий і на пів сліпий та так загодований, що навіть би на мене не оглянув ся.

Мене не конче кортіло грати ролю тигра і я довго не міг зважити ся, але конець кінцем таки згодив ся полізти за одного доляра до клітки.

Та й так зробив. Від тої пори вже знаю, що то страх значить.

Коли мене зашили в шкіру, всунули мене до клітки. Місце для видців було повнісько людий а жителі Денвера так тішили ся мною, як колиб я був якимсь славним актором. Але я був голоден та й наів ся страху.

Лев спершу не рушав ся, але наконець підніс голову і потряс своєю гривою. Був то пишний звір, якого другого рідко де побачити. А відтак він встав і пустив ся до мене. Я замкнув очи; хотів кричати, але не міг. Здавало ся мені, як би мене щось за горло стиснуло. Я не міг і пари з себе пустити.

Але хоч я нічого й не видів, то все-таки чув. Я чув, як той дідький звір ліз до мене щораз близше. Я чув, як він воркотів і підсував ся, я чув, як его лаби робили шелест по деревлянім долівці клітки, я чув, як він бив себе хвостом по боках.

Підходив щораз близше і близше до мене; був вже таки зовсім близько коло мене; я почув вже, як він доторкнув ся мене своєю лабою, почув его горячий віддих і — я вчув, як він шепнув до мене: Чи той драбуга дає тобі також лиш одного доляра?

— **Дивні привилеї англійского короля.** Здаєсь, що нема другого володітеля на сьвіті, котрий би мав такі дивні права як англійский король. Так звана приватна ліста або платня, яку парлямент виплачує королеви, то не добровільний даток народу. Король має право до тої суми, бо то відшкодоване за два найбільші парки в Льондоні, за Гайд-парк і за город Кенсінґтон. Як би парлямент не ухвалив королеви цивільної листи, то король міг би не лиш замкнути ті парки для публики, але ще й розпарцелювати їх а тоді дістав би такий капітал, що проценти з него давали би річно далеко більшу суму як его дотеперішна цивільна ліста.

Англійскі королі мають з давен давна право забирати для себе весь добуток золота і срібла з копалень і то не лиш із своїх власних коронних, але й з копалень в цілій державі, в Англії, Ірляндиї і Шкотиї а навіть і в кольоніях. Позаяк в цілій британській державі видобуто в послідним році звиш 80 міліонів фунтів штерлінґів, то вже та сама сума була би більше як сто разів більша від цивільної лісти. — Давнійше мусіли всілякі люди робити службу на королівскім дворі що найменше через 14 днів. Хто не хотів робити, мусів викуплювати ся — платити грішми або товарами. Внаслідок того діставали англійскі королі множество всіляких товарів. Кождий корабель н. пр., що привіз до Англії вино, мусів дві бочки віддавати королівскому управителеви двору.

Така дань вийшла вже зі звичаю, але деякі задержались ще й доси. Король може зажадати від свого кравця пару білих голубів, фунт кмелю, червоні штани і срібну шпильку; так само належить ся королеви половина всіх китів, осетрів і лебедів, які знаходять ся на англійских водах. Кита розрубують на половину і голова належить ся королеви а хвіст королевій. Дальше належать ся королеви всі звірята, котрі загубили ся і не можна знайти їх властителя а так само й всі згублені річи.

А вже найдивнійший привилей то т. зв. „Devand" або „дар божий": кождий предмет, що став ся безпосередною або случайною причиною смерти чоловіка, належав ся давнійшими часами королеви яко наступникови божому. Отже коли н. пр. якийсь чоловік впав з воза і той віз переїхав его на смерть, то віз після давного права належав би ся королеви. Коли хтось впав з коня і зломив собі карк, то кінь належав би ся королеви. Коли хтось впав з корабля у воду і утопив ся, то корабель зі всім, що на нім було, належав би до короля. Як видко, то давнійше англійскі королі робили знамениті інтереси. Та щож: було колись, не вернеть ся!

— **Вісімнайцять марок почтових за 12.750 франків.** Недавно тому продано в Парижи старі марки почтові за нечувано високу ціну так, що за 18 марок заплачено не менше лиш 12.750 франків. Найдорожша марка була молдавского князівства з 1858 р. за 81 пара спиня, зі зьвіздкою над головою вола. За ту марку заплачено 5050 франків. За три инші марки з тогож самого князівства заплачено по 1120, 1020 і 1400 франків. За шість женевских марок з 1843 р. по 5 сотиків заплачено 1850 франків; шість бразилійских марок з 1845 р. принесло 1410 франків доходу а дві марки з кантону Вадт дали 900 франків.

Телеграми.

Ішль 30 серпня. Міністер справ заграничних гр. Еренталь виїхав нині рано до Зальцбурга на з'їзд з міністром Сан Джуліяно.

Відень 30 серпня. Позаяк до вчера не було ніякого случаю занедужаня на холеру признано Відень вільним від холери.

Будапешт 30 серпня. З порученя міністерства війни і гонведів, розліплено по всіх касарнях в Будапешті плякати о всіляких зарядженях против холери. З порученя міністерства справ внутрішних заряджено, щоби всі вагони зелізничі безпосередно по приїзді і перед виїздом з Пешту десінфекціоновано.

Берлин 30 серпня. Цісар Вільгельм вернув тут.

Константинополь 30 серпня. „Танін" доносить, що міністерство маринарки закупить 20 кораблів транспортових.

Константинополь 30 серпня. Часописи доносять, що тут були два случаї занедужаня на холеру; з котрих один закінчив ся смертию. Також і з Ерзерум доносять о занедужанях на холеру.

Рим 30 серпня. В Реджджо ді Калябрія дали ся почути нині рано 3 год. 15 мін. три землетрясеня. Знаряди тушешної обсерваториї ушкодило.

Рим 30 серпня. В Мессині і Катанзаро дало ся нині над раном межи 2 год. 50 мін. а 3 год. почути сильне землетрясенє. В Мессині завалило ся кілька старих мурів. —

Петербург 30 серпня. Бактеріольоґічні розсліди в тутешнім шпитали у Маґдалини Трнки, котра була занята на корабли „Реґенсбурґ" виказали, що она хора на азийску холеру. Нового случаю занедужаня не було.

Надіслане.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).